

అలీబాబా

ఇరానులోని ఒక నగరంలో ఇద్ద రన్నదమ్ములుండేవారు. ఒకడి పేరు కాసిమ్. రెండోవాడి పేరు అలీబాబా. వారికి తండ్రి కొద్దిపాటి ఆస్తిని సమంగా పంచిపోయాడు. కాసిమ్ ధనవంతుల పిల్లను పెళ్ళాడి, వర్తకం చేసి తానుకూడా ధనికుడయాడు. అలీబాబా పేద ఇంటిపిల్లను పెళ్ళాడి, కట్టెలమ్ముకుని జీవించసాగాడు. అతను రోజూ అడవికి వెళ్ళి, కట్టెలు కొట్టి, వాటిని తన మూడు గాడిదలపైనా వేసి పట్టణానికి పోయి, అక్కడ అమ్మేవాడు.

ఒకనాడు అలీబాబా అడవిలో కట్టెలు కొట్టేసమయంలో అతనికి దూరాన దుమ్ము రేగటం కనిపించింది. ఆ దుమ్ము అంత కంతకూ దగ్గిరకి రాసాగింది. అతను మరి కొంచెం పరిశీలనగా చూసి, కొంతమంది మనుషులు గుర్రాలెక్కి వస్తున్నట్టు గ్రహించాడు. వారు దొంగలై వుండవచ్చునని అతనికి తోచింది. తన గాడిదలు ఏమైనప్పటికీ, తన ప్రాణం దక్కించుకుందామను కుని, ఎత్తుగా గుట్టమీద వున్న పెద్ద చెట్టెక్కి, దట్టంగా ఆకులుగల కొమ్మలమధ్య దాగి, తాను ఎవరికీ కనబడకుండా, కింద నడిచే దంతా గమనించసాగాడు.

త్వరలోనే ఆశ్వికులు అదే గుట్టను చేరుకుని గుర్రాలు దిగారు. వారు నలభైమంది వున్నారు. వారందరూ తమ గుర్రాలను కట్టేసి, వాటి మూతులకు దాణాసంచులు తగిలించి, జీనులనుంచి బరువైన సంచులు విప్పి చేతపట్టుకున్నారు. ఆ సంచులలో వెండి బంగారాలవంటి బరువైన సరుకు లున్నట్టు అలీబాబాకు తోచింది.

ఆ నలభైమందిలోనూ ఒకడు నాయకుడులాగా కనిపించాడు. వాడు పొదల మధ్యగా నడిచి గుట్టను సమీపించి, "తలుపు తెరు, నువ్వులా!" అన్నాడు. వాడామాట అన

ఆర్. సూర్యనారాయణ

గానే రాతిలో ఒక తలుపులాటిది తెరుచుకున్నది. మిగిలినవాళ్లందరూ ఆ ద్వారంలో నుంచి లోపలికి వెళ్ళాక దొంగల నాయకుడు తానుకూడా వెళ్ళాడు. తరవాత రాయి ఎప్పటిలాగా మూసుకున్నది.

అలీబాబాకు చాలా భయంవేసింది. అతను చెట్టుమీదనుంచి దిగనేలేదు. కొంత సేపు గడిచాక రాతితలుపు మళ్ళీ తెరుచుకుని దొంగలనాయకుడు బయటికి వచ్చాడు. మిగిలినవారి నందరినీ బయటికి రానిచ్చి, "తలుపు మూయ్యి, నువ్వులా !" అన్నాడు. వెంటనే రాయి మూసుకున్నది. అందరూ తమతమ గుర్రాలను విప్పి, వాటిమీద ఎక్కారు. నాయకుడు ముందు కదిలాడు, అతనివెనక మిగిలిన ముప్పైతొమ్మిదిమంది దొంగలూ కదిలారు.

ఇదంతా అలీబాబా చెట్టుపైనుంచి చూశాడు. దొంగలు కనుచూపుమేర దాటిపోయిన చాలాసేపటివరకూ అతను చెట్టుపైనే వుండి ఆ తరవాత దిగాడు. దొంగల నాయకుడు అన్న మాటలే అంటే తనకు కూడా ద్వారం తెరుచుకుంటుందేమో చూడాలని అతనికి కుతూహలం కలిగింది. అందుచేత అతనుకూడా పొదల మధ్యగా వెళ్ళి రాతితలుపు వుండేచోట నిలబడి, "తలుపు తియ్యి, నువ్వులా!" అన్నాడు. వెంటనే గభీమని తలుపు తెరుచుకున్నది.

లోపల గుహలాగా చీకటిగా వుంటుందని అలీబాబా అనుకున్నాడు, కాని అతనికి ఒక కాంతివంతమైన, విశాలమైన గది కనిపించింది. పైనుంచి గదిలోకి వెలుతురు వస్తున్నది. గదినిండా రకరకాల వస్తువులూ, పట్టుతానుల బేళ్ళూ, జరీబట్టలూ, ఎత్తుగా పేర్చిన రత్నకంబళాలూ, వెండి బంగారు కణికల పోగులూ, ధనపు సంచులూ వున్నాయి. ఇదంతా చూసి, ఎన్నితరాలుగానో దొంగలు ఇక్కడ వుంటూ వుండివుండాలని అలీబాబా తెలుసుకున్నాడు.

అతను ధైర్యంచేసి లోపలికి వెళ్ళి తన మూడు గాడిదలూ మోయగలిగినంత బంగారం సంచులు తీసుకున్నాడు. వాటిని గాడిదలమీదకెత్తి, అవి చూసేవారి కంట పడకుండా వాటిపైన కట్టెలు పేర్చాడు. చివర కతను బయటికి వచ్చి, "తలుపు మూయ్యి, నువ్వులా!" అన్నాడు. వెంటనే తలుపు మూసుకున్నది.

అలీబాబా తన గాడిదలను తోలుకుని నేరుగా ఇంటికి వెళ్ళాడు. గాడిదలను దొడ్లోకి తోలి, తలవాకిలి తలుపు గడియపెట్టి, కట్టెలు తీసేసి సంచులను ఇంట్లోకి తీసుకుపోయి, వాటిని భార్యఎదట బారుగా పెట్టాడు. అతను ఆ సంచులలోని బంగారాన్ని కుమ్మరించేసరికి అతనిభార్య కళ్ళుచెదరిపోయాయి. అతను ఆమెతో జరిగినదంతా చెప్పి, ఈ విషయం పురుగుకైనా తెలియనీయవద్దని హెచ్చరించాడు. అతనిభార్య ఆనందానికి మేరలేదు. భర్త తెచ్చిన బంగారునాణాలన్నీ లెక్కపెడతానని ఆమె అన్నది. "ఓసి, వీటిని లెక్కించటానికి నీ ఆయువు చాలదు. మనకా వ్యవధిలేదు. వీటిని భద్రంగా ఎక్కడైనా పాతిపెట్టాలి," అన్నాడు.

"నువ్వు చెప్పినది నిజమే. కాని కాస్త అటూ ఇటూగా ఎంత బంగారం ఉన్నదో తెలియాలి. కనీసం దీన్ని కొలత వేద్దాం. నువ్వు గుంటతవ్వేలోగా నేను ఒక సోల తెస్తాను," అన్నది భార్య. ఆమె తన బావగారైన కాసిమ్ ఇంటికి వెళ్ళి తన తోడికోడలితో, "ఒక సోల పుంకు ఇస్తావా? ఇప్పుడే తెచ్చిఇస్తాను," అన్నది.

కాసిమ్ భార్య సరేనన్నది. తన మరిది ఇంట్లో ఏం ధాన్యం వండుకుంటున్నారో తెలుసుకునే ఉద్దేశంతో ఆమె సోలలోపల అడుగున గోదు అంటించి సోల తెచ్చి తన తోడికోడలి కిచ్చింది. అలీబాబా భార్య ఇంటికి వచ్చి తన భర్త తెచ్చిన బంగారం ఎన్నిసోలలున్నది లెక్కచూసి, తరవాత

తన భర్తవద్దకు వెళ్ళి, "గుంట తవ్వటం అయిందా?" అన్నది.

అలీబాబా గుంట తవ్వటం ముగించాడు. భార్యాభర్తలిద్దరూ కలిసి బంగారాన్ని ఆ గుంటలో పెట్టి పూడ్చారు.

తరవాత అలీబాబా భార్య అన్నమాట ప్రకారం సోలను తీసుకుపోయి తన తోడికోడలికిచ్చేసింది. ఆ సోల అడుగున ఒక బంగారునాణెం అంటుకున్న సంగతి ఆమె గమనించనేలేదు. "పనికాగానే నీ సోల తెచ్చి నీకిచ్చానమ్మోయ్!" అని హెచ్చరించి ఆమె తన తోడికోడలువద్ద సెలవుతీసుకుని ఇంటికి వెళ్ళిపోయింది.

కాసిమ్ భార్య సోలలోపల చూసేసరికి బంగారునాణెం కనిపించింది. ఆమె ఒక్క క్షణంపాటు దిమ్మరపోయి, "ఏమిటి? అలీబాబా బంగారాన్ని సోలలతో కొలిచేటంత భాగ్యవంతుడైనాడుగా? ఇంత సిరి ఇంత అకస్మాత్తుగా ఎట్లా ఎత్తుకున్నదబ్బా!" అనుకున్నదావిడ, అసూయతో నిలువునా దహించుకుపోతూ.

ఇదంతా జరిగేసమయానికి కాసిమ్ తన దుకాణంనుంచి ఇంకా తిరిగి రాలేదు. కాని ఆయన రాగానే ఆయన భార్య, "నువ్వు చాలా ధనికుడ్నని అనుకుంటున్నావు గామాలు! నీ తమ్ముడు అలీబాబా నీకన్న

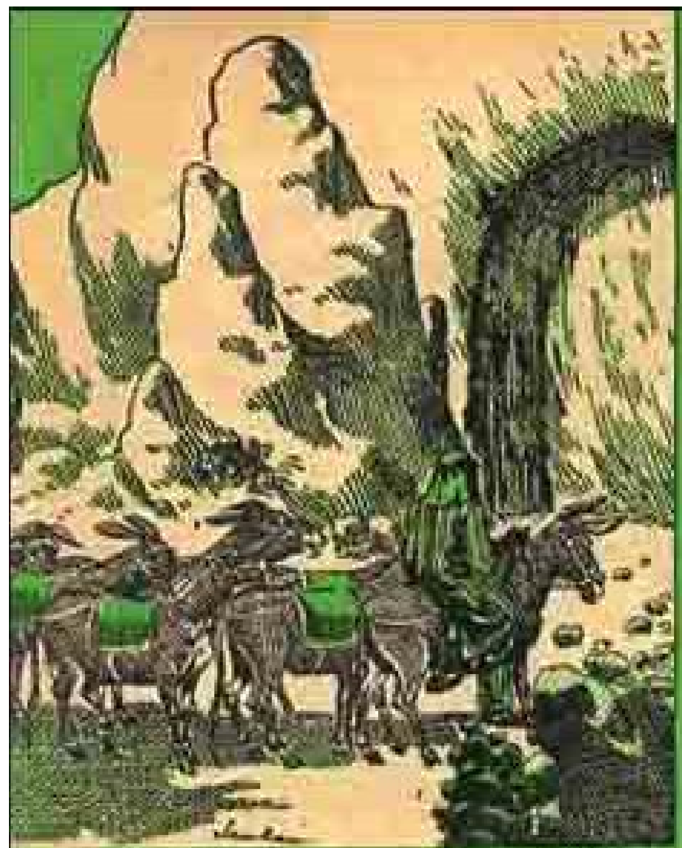

వెయ్యిరెట్లు ధనికుడు! ఆసంగతి తెలుసుకో. అతనిదగ్గిర ఎంత బంగారం వున్నదంటే దాన్ని లెక్కపెట్టటానికి సాధ్యంకాక, సోలలతో కొలిచి చూసుకుంటున్నాడు, ఏమనుకున్నావో!" అన్నది.

"ఏమిటి నువ్వనేది? నాకేమీ అర్థం కావటంలేదు," అన్నాడు కాసిం. అప్పు డాయన భార్య జరిగినదంతా చెప్పి, తాము అరువిచ్చిన సోలఅడుగున అంటుకున్న బంగారునాణెంతీసి చూపింది. అది అతి ప్రాచీనమైన నాణెం. ఏరాజు కాలంలో ముద్ర వేసినదోకూడా కాసిం ఎంత పరీక్షించినా తెలుసుకోలేకపోయాడు.

కాసిం డబ్బుగల వితంతువును పెళ్ళి చేసిన నాటినుంచీ తన తమ్ముణ్ణి పరాయి వాడల్లెనే చూస్తూవచ్చాడు. ఇంత కాలానికి అలీబాబా ధనం సంపాదించుకుంటే కాసిం సంతోషించటానికి బదులుగా అసూయతో కుంగిపోయాడు. ఆ రాత్రల్లా ఆయనకు నిద్రపట్టలేదు. మర్నాడు తెల్లవారుతూనే ఆయన అలీబాబా ఇంటికి వెళ్ళి, "అలీబాబా, నీ ధోరణి నాకేమీ నచ్చలేదు. నువు ఒకవంక అతి పేదవాడిలాగా బతుకుతూ దాటుగా బంగారం కొలుస్తున్నావుట. నిన్న నీ భార్యకు నా భార్య అరువిచ్చిన సోలఅడుగున ఈ బంగారునాణెం అంటుకున్నది," అన్నాడు.

ఈ మాటలు వినగానే అలీబాబా కుంగిపోయాడు. తాను ఏదైతే పరమరహస్యంగా ఉంచుదామనుకున్నాడో అది కాస్తా తన భార్య చేసిన పొరపాటువల్ల తన అన్నకూ, వదినెకూ తెలిసిపోయింది! అయితే అలీబాబా పైకి ఆశ్చర్యంగాని, భయంగాని కనబరచక, జరిగినదంతా చెప్పి, "ఈ విషయం రహస్యంగా ఉంచావంటే నేను తెచ్చిన బంగారంలో నీకూడా భాగం ఇస్తాను!" అన్నాడు అన్నతో.

"భాగం ఎవడికోసం ఇస్తావు! నేనడిగేది అదికాదు. ఈ గుహ ఎక్కడున్నదీ, అక్కడికి దారి ఏమిటో నాకు స్పష్టంగా తెలియాలి. అవసరమైనప్పుడల్లా నేనుకూడా వెళ్ళి అక్కణ్ణుంచి సొమ్ము తెచ్చుకుంటాను మరి!" అన్నాడు కాసిం.

గత్యంతరం లేక అలీబాబా అన్న కోరినదంతా చెప్పేశాడు, తలుపు తెరవటానికీ, మూయటానికీ అనవలసిన మాటలుకూడా ఆయనకు చెప్పాడు.

కాసిం మర్నాడుదయం తూర్పుతెల్లారక ముందేలేచి, పది కంచరగాడిదలమీద పెద్ద పెద్ద కావడిపెట్టెలు వేసుకుని, అలీబాబా చెప్పిన మార్గాన అడివికి వెళ్ళాడు. అలీబాబా ఎక్కిన చెట్టూ, పొదలూ, గుట్టా, అన్నీ ఆయన పోల్చుకుని రాతిద్వారం చేరుకున్నాడు. "తలుపు తెరు, నువ్వులా!" అనగానే ద్వారం తెరుచుకున్నది. కాసిం లోపలికి వెళ్ళగానే తలుపు మూసుకున్నది.

లోపల ఉండే ధనరాసులు చూసి కాసిం తన్మయుడైపోయాడు. అలీబాబా చెప్పిన మాటలనుబట్టి ఆయన ఇంత ధనం ఉంటుందనుకోలేదు. ఆయన మనసు పూర్తిగా డబ్బుమీదనే లగ్నమయింది. ఆయన తాను తీసుకుపోదలచిన సంచులన్నీ తెచ్చి వాకిలిదగ్గిర పేర్చిపెట్టాడు. అయితే ఈ ధనమంతా తన యింటికి చేర్చటంలో తన్మయత్వం చెందిన కాసిం

తలుపు తెరిచే మంత్రం కాస్తా మరిచిపోయి, "తలుపు తెరు, నువ్వులా!" అనటానికి మారుగా, "తలుపు తెరు, మెంతులా!" అన్నాడు. తలుపు తెరుచుకోలేదు. కాసిం దిగ్భ్రమచెందాడు. కంగారులో అతను మిరియాలనూ, ధనియాలనూ ఇంకేవేవో ధాన్యాలను జ్ఞాపకం తెచ్చుకున్నాడుగాని, వాటివల్ల కాస్తయినా ప్రయోజనం లేక పోయింది.

వ్యవహారం ఇలా విషమిస్తుందని కాసిం కలలోకూడా అనుకోలేదు. తాను ప్రమాదంలో చిక్కుకున్నట్టు ఆయనకు అర్థమయింది. తాను పేర్చిపెట్టిన సంచులను కాలితో తన్ని అటూ ఇటూ పచార్లు చేయసాగాడు. ఇప్పుడాయనకు ఆ గదిలో ఉన్న అంత గొప్ప సంపద ఏమాత్రమూ ఆకర్షవంతంగా కనపడలేదు.

మిట్టమధ్యాహ్నంవేళ దొంగలు అక్కడికి వచ్చారు. దూరాన ఉండగానే వారికి గుట్ట వద్ద కాసిం తెచ్చిన కంచరగాడిదలు కనిపించాయి. వాటిమీద ఉన్న కావడిపెట్టెలనుకూడా దొంగలు చూశారు. ఇది చూడగానే వారికి కంగారు పుట్టింది. వారు తమ గుర్రాలను మరింత వేగంగా తోలి గుట్టను చేరుకున్నారు. వారు కంచరగాడిదలను అడివిలోకి తరిమేసి, కత్తులు దూసి, మంత్రం చదివి తలుపు తెరిచి, లోపలికి వెళ్లారు.

ఈలోపుగా కాసిం గుర్రాల డెక్కల చప్పుడు విని దొంగలు వచ్చినట్టు గ్రహించాడు. ఆయన బయటికి పారిపోవటానికి సిద్ధంగా ఉండి, తలుపు తెరుచుకోగానే పరిగెత్తుతూ వచ్చి దొంగల నాయకుడ్ని ఒక్క తోపుతో కింద పడేశాడు. అయితే మిగిలిన దొంగలు ఆయనను పట్టుకుని కత్తులతో పొడిచి చంపేశారు.

తరవాత వారు తమ గుహ అంతా పరికించుకున్నారు. కాసిం వాకిలిదగ్గిర పెట్టిన సంచులను వారు యథాస్థానంలో పెట్టేశారు.

అలీబాబా తీసుకుపోయిన బంగారం ఆచోకీ కూడా వారికి తెలిసింది. కాసిం లోపలికి ఎలా రాగలిగాడో, తమకు తెలిసిన మంత్రం పైవాళ్ళకు ఎలా తెలిసిందో వారు ఊహించ లేకపోయారు. ఆ మంత్రం తెలిసినవా రింకెవరైనా ఉంటే వాళ్ళని హడలగొట్ట టందుకుగాను దొంగలు కాసిం శరీరాన్ని నాలుగు ముక్కలుగా నరికి గుహలోపల ద్వారానికి రెండువైపులా రెండేసి ముక్కలు వేళ్లాడగట్టారు. తరవాత వారు మళ్లీ తలుపు యథాప్రకారం మూసి, తమ గుర్రాలెక్కి, దార్లు కాయటానికి, బిడార్లను దోయటానికి బయలుదేరి వెళ్లారు.

రాత్రి అయింది. కాసిం ఇంటికి తిరిగి రాలేదు. ఆయన భార్య ఆందోళనపడుతూ అలీబాబా ఇంటికి వెళ్లి, "మరిది. మీ అన్నయ్య అడివికి ఎందుకై వెళ్లారో నీకు తెలిసే వుంటుంది. చీకటి పడింది, ఇంత వరకూ ఆయన తిరిగి రాలేదు. ఆయనకు ఏమి ఆపద కలిగిందో అని నాకు భయంగా ఉన్నది!" అన్నది.

"ఇంతమాత్రానికే నువు భయపడ నవ సరంలేదు, వదినా. ఊరు మాటుమణుగక ముందు అన్నయ్య రాకపోవచ్చు." అన్నాడు అలీబాబా. కాసిం వెళ్ళిన పని చాలా రహస్య మైనది గనక అలీబాబా చెప్పిన మాటలు

కాసింభార్యకు సబబుగానే తోచాయి. ఆవిడ ఇంటికి తిరిగి వెళ్లి అర్ధరాత్రిదాకా ఓర్పుగా వేచివున్నది. కాని ఆ తరవాత ఆవిడ అనుమానాలు రెట్టింపు అయాయి. పైకి ఏడవటానికికూడా వీలులేకపోవటంచేత భర్తకోసం లోలోపల కుళ్లి ఏడవసాగింది. తన మరిది వ్యవహారంలో జోక్యం కలిగించుకున్నందు కావిడ తనను తాను తిట్టుకున్నది. ఆవిడ తెల్లవార్లూ ఏడిచి, వాచిపోయిన కళ్లతో అలీబాబా ఇంటికి వెళ్లింది. ఆవిడను చూడగానే ఆవిడ రాకకు కారణమేమిటో అలీబాబాకు తెలిసిపోయింది. తన అన్నకు ఏదోప్రమాదం జరిగివుంటుందని ఆతడికి భయంకలిగింది.

ఆవిడ అడగకముందే అలీబాబా తన మూడు గాడిదలనూ సిద్ధం చేసుకుని అడివికి బయలుదేరాడు. వెళ్లేటప్పుడతను తన వదినెగారిని ధైర్యంగా ఉండమని చెప్పాడు. దారిలో అతనికి అన్న జాడగాని అయన కంచరగాడిదల జాడగానీ తగలలేదు. దానికి తగ్గట్టుగా గుట్టవద్ద నెత్తురు మరకలు కనిపించాయి. అలీబాబా గుండె జల్లుమన్నది. అయితే అతను మంత్రం చదివి లోపలికి అడుగుపెట్టి తన అన్న శవంతాలూకు ముక్కలు చూసేసరికి నిలువునా నీరైపోయాడు. తన అన్న తనపట్ల సోదరప్రేమ చూపనప్పటికీ, అలీబాబా ఆ అన్నకు సోదర

విధి నిర్వర్తించ నిశ్చయించాడు. అతను తన అన్న శవాన్ని ఒక గాడిదమీద వేసి దాన్ని కట్టెలతో కప్పాడు. తరవాత మరికొన్ని బంగారం సంచులు తీసి మిగిలిన రెండు గాడిదలమీద వేసి, వాటినికూడా కట్టెలతో కప్పి, తలుపు ఎప్పటిలాగా మూసి ఇంటి దారి పట్టాడు. అతను వెలుతురుండగా అడవిదాటి రాక, అడవి చివర కొంతసేపు ఆగి బాగా చీకటి పడ్డాకనే ఊళ్లో ప్రవేశించాడు. ధనపు సంచులు గల రెండు గాడిదలనూ తన ఆవరణలోకి తోలి, సరుకు దించుకోమని తన భార్యను హెచ్చరించి, మూడో గాడిదను తోలుకుని సరాసరి తన అన్న ఇంటికి వెళ్ళి తలవాకిలి తలుపు తట్టాడు.

మోర్జియానా అనే బానిసపిల్ల తలుపు తెరిచింది. ఆమె కాసిం ఇంట్లో వుండే బానిస. చాలా తెలివీ, చాకచక్యమూ గలది, ఎటువంటి చిక్కుల్లోనైనా సమయస్ఫూర్తితో నడుచుకోగలది. ఆమెతో అలీబాబా, "ఉస్, ఇది పరమ రహస్యం. ఈ గాడిదమీద వున్నది నీ యజమాని శవం. ఆయన జబ్బు చేసి సహజమైన చావు చచ్చినట్టు మనం లోకాన్ని నమ్మించాలి. తరవాత ఆయనకు ఉత్తరక్రియలు జరిపించాలి. ఇదంతా ఎలా చేస్తావో, నీదే భారం. వెళ్లు, నీ యజమానురాలికి అంతా చెప్పు!" అన్నాడు. అతను తన అన్న శవాన్ని ఇంట్లో పెట్టించి, జరగవలసినది యుక్తిగా జరిపించమని మోర్జియానాను మళ్లీ హెచ్చరించి, తన గాడిదను తోలుకుని ఇంటికి వెళ్లిపోయాడు.

మర్నాడు ఉదయమే మోర్జియానా ఒక మందుల దుకాణానికి వెళ్ళి, "కాస్త వాళి ఇవ్వండి!" అని అడిగింది. "ఎవరికి?" అని అడిగాడు మందులు చేసేవాడు. "మా యజమాని కాసింగారికి చాలా జబ్బుగా ఉంది. ఆయన గుటక వెయ్యటంలేదు. మాట్లాడటంలేదు!" అన్నది మోర్జియానా

ఆమె ఆ సాయంకాలం మళ్ళీ వచ్చి, "కాస్త గరళం వుంటే ఇప్పించండి. ఇదికూడా పని చేస్తుందని ఏమీ నమ్మకంలేదు!" అన్నది ఏడుపుగొంతు పెట్టి.

ఆరోజు అలీబాబా తన భార్యతోసహా రెండు మూడుసార్లు తన అన్నగారి ఇంటికి వెళ్లిరావటమూ, వారి ముఖాలు విచారంగా ఉండటమూ చూసి, కాసింకు చాలా జబ్బు చేసిందని అందరూ సులువుగా నమ్మారు. అందుచేత, ఆ సాయంకాలం కాసిం ఇంట ఏడుపులు సాగగానే అంతా అయిపోయిందనుకున్నారు. మోర్జియానా అందరితోటీ తన యజమాని చచిపోయినట్టు చెప్పిందికూడా.

మర్నాడు తెల్లవారుతూనే మోర్జియానా ముస్తఫా అనే తోళ్లు కుట్టే ముసలివాడి దుకాణానికి వెళ్లింది. వాడు తూర్పు తెల్లవారకముందే దుకాణం తెరుస్తాడని ఆమెకు తెలుసు. ఆమె ముసలివాడి చేతులో ఒక బంగారు దీనారం పెట్టి, "బాబా ముస్తఫా, నువ్వు నీ కుట్టుపనికరాలు తీసుకుని నావెంట రావాలి. ముందే చెబుతున్నాను, నేను నిన్ను తీసుకుపోయే చోటు చాలా రహస్యం. అందుచేత మధ్యదారిలో నీ కళ్లకు గంతలు కడతాను!" అన్నది. ముసలివాడు అనుమానిస్తూ, మోర్జియానా కేసి కొంచెంసేపు చూసి,

"ఓహో, నాచేత కూడనిపని ఏదో చేయించేటట్టున్నావే!" అన్నాడు.

"ప్రమాణపూర్తిగా అలాటిదేమీ లేదు. నావెంట రా, నీకేమీ భయంలేదు," అన్నది మోర్జియానా.

బాబాముస్తఫా ఆమెవెంట బయలుదేరాడు. మధ్యదారిలో ఆమె అన్నప్రకారం ముసలాడి కళ్లకు గంతలు కట్టింది. తరవాత ఆయనను తన యజమాని ఇంటికి తీసుకుపోయి, శవం వున్న గది చేరినదాకా అతడి కళ్లగంతలు విప్పలేదు.

"బాబాముస్తఫా, ఈ శవాన్ని త్వరగా కుట్టేసినట్టయితే నీకింకొక బంగారు దీనారం

ఇస్తాను," అన్నదామె. ముస్తఫా గబగబా తన పని ముగించి, రెండో దీనారం పుచ్చుకుని, కళ్లకు మళ్లీ గంతలు కట్టించుకుని ఆమె వెంట బయలుదేరాడు. ఎక్కడైతే ముందు గంతలు కట్టిందో అక్కడికి రాగానే ఆమె ముసలాడి గంతలు విప్పేసి, ఇంటికి వెళ్లిపొమ్మన్నది. ముసలాడు తనను వెంబడించకుండా చూసుకుని ఆమె ఇంటికి తిరిగివచ్చింది.

ఇంటికి తిరిగి వస్తూనే మోర్జియానా తన యజమాని శరీరానికి స్నానం చేయించింది. అలీబాబా గుగ్గిలం పొగవేశాడు. తరవాత శవానికి ఆచారం రీత్యా వెయ్యవలిసిన దుస్తులు వేశాడు. త్వరలోనే మసీదునుంచి ధర్మకర్తలు వచ్చారు. ఉత్తరక్రియలు జరిపించటానికి ఇమాం వచ్చాడు. ఇమాం మంత్రాలు చదువుతూ ముందునడుస్తూంటే నలుగురు గృహస్థులు శవాన్ని శ్మశానానికి మోసుకువెళ్ళారు. మోర్జియానా మాత్రమే గుండెలు బాదుకుని ఏడుస్తూ శవం వెంట వెళ్ళింది. కాసిం భార్య ఇంటివద్ద ఇరుగు పొరుగు ఆడవాళ్ళమధ్య కూచుని భర్తకోసం శోకాలు పెట్టింది.

ఈ విధంగా కాసిం దుర్మరణం కప్పి పుచ్చబడింది. ఆయన చావు రహస్యం తెలిసినది అలీబాబాకూ, మోర్జియానాకూ, కాసిం భార్యకూ మాత్రమే. ఉత్తరక్రియలు జరిగిన మూడునాలుగు రోజుల అనంతరం అలీబాబా తనకున్న కొద్ది సామానుతోసహా తన అన్నగారి ఇంటికి మారాడు. ఇక ముందు అతను అన్నగారి ఇంటనే వుండేటట్టు ఏర్పాటు జరిగింది. తాను దొంగల గుహనుంచి తెచ్చి పాతిపెట్టిన బంగారాన్ని మటుకు అలీబాబా రాత్రివేళ రహస్యంగా కొత్తయింటికి చేరవేశాడు.

కాసిం చాలాకాలంగా నడుపుతూవచ్చిన దుకాణాన్ని ఇప్పుడు అలీబాబా పెద్దకొడుకు చూడసాగాడు. —(ఇంకా వుంది)

అలీబాబా

(గత సంచిక తరువాయి)

ఈలోపుగా దొంగలు అడవిలో ఉన్న తమ గుహకు తిరిగివచ్చి, కాసిం శవం మాయం కావటం చూసి పొందిన ఆశ్చర్యం ఇంతా అంతా కాదు. తమ బంగారంసంచులు మరికొన్ని పోవటంకూడా వారు వెంటనే తెలుసుకున్నారు.

"మన రహస్యం ఎవరో కనిపెట్టారు. మనం చంపినవాడికి ఎవరో తోడు వుండి వుండాలి. వాడే శవాన్ని, బంగారాన్ని తీసుకు పోయాడు. అందులో ఏమీ సందేహం లేదు. ఆ మనిషి ఎవడో తెలుసుకోకపోతే మనకు ప్రమాదం తప్పదు. అందుచేత మీలోకల్లా తెలివిగలవా డొకడు యాత్రికుడిలాగా వేషం వేసుకుని నగరంలోకి వెళ్ళాలి, మనం చంపిన మనిషిని గురించి ప్రజలు ఏం మాట్లాడుకుంటున్నారో ఆలకించి, మొదలు ఆ మనిషి జాడ తీయాలి, ఆ మనిషి పేరే మిటో, వాడెక్కడ వుండేవాడో తెలుసుకో వాలి. ఇది చాలా ప్రాణగండమైన విషయం. ఆరా తీయటానికి వెళ్ళినవాడు ద్రోహం తల పెడితే మిగిలినవారందరికీ ప్రమాదం. అందుచేత ఈ పనిమీద వెళ్ళేవాడు ఏ కారణంచేత పని చేసుకురాకుండా తిరిగి వచ్చినా, వాడికి మరణశిక్ష విధించాలని నా ఉద్దేశం," అన్నాడు దొంగల నాయకుడు.

దొంగలు ఈ విషయం చర్చించకముందే ఒక దొంగ లేచి, "ఈ షరతుకు సమ్మతించి ఈ పనికి నేను పూనుకుంటాను. ఒక వేళ నేను మిగిలిన వాళ్ళకోసం చావవలిసి వచ్చినా నాకేమీ అభ్యంతరం లేదు," అన్నాడు ధైర్యంగా.

దొంగలనాయకుడూ, మిగిలిన దొంగలూ వాణ్ణి ఎంతో గొప్పగా మెచ్చుకున్నారు. తరవాత వాడు తనను ఎవరూ గుర్తించ రాకుండా వేషం మార్చుకుని, ఆ రాత్రే

ఆర్. సూర్యనారాయణ

బయలుదేరి, తూర్పు తెల్లవారే వేళకు నగరం ప్రవేశించాడు. వాడు వీధులన్నీ కలయ దిరుగుతూండగా బాబా ముస్తఫా దుకాణం కనిపించింది. మిగిలిన దుకాణాలేవీ తెరవక ముందే తన దుకాణం తెరవటం బాబా ముస్తఫాకు అలవాటు.

బాబాముస్తఫా అప్పుడే పని ప్రారంభించబోతున్నాడు. దొంగ దుకాణంలోకి వెళ్ళి, బాబాముస్తఫాకు సలాంపెట్టి, "ఏం, తాతా? నీకు పగలే కళ్ళు సరిగా కనబడవేమోగదా, ఇంకా తెల్లవారకముందే పని ప్రారంభించావేమిటి? ఈ వెలుతురులో నీకు చూపు ఆనుతుందా?" అని అడిగాడు.

"నాసంగతి నువ్వెరగవు. ముసలివాణ్ణయినా నా చూపు కొంచెంకూడా చెడలేదు. ఎందుకూ? ఇంత వెలుతురుకూడా లేని చోట నేను శవాన్ని కుట్టాను!" అన్నాడు బాబాముస్తఫా.

"శవాన్నా?" అన్నాడు దొంగ, ఆశ్చర్యపోతున్నట్టు నటిస్తూ.

"అవునవును. నేనా కథంతా నీకు చెప్పేస్తా ననుకుంటున్నావు గామాలు. అదేం కుదరదు!" అన్నాడు బాబాముస్తఫా.

తనకు కావలిసిన రహస్యం ఈ ముసలాడు చెప్పగలడని దొంగకు నమ్మకం కుదిరింది. వాడు ఒక బంగారు దీనారం తీసి బాబాముస్తఫా చేతిలో పెడుతూ, "నీ రహస్యాలు నాకెందుకు, తాతా? నీకు పిచ్చి గాని నాకు ఏ రహస్యం చెప్పినా నీకు కలిగే నష్టమేముంది? నే నడిగేదల్లా ఏమిటంటే, నువ్వు ఈ శవాన్ని ఏ ఇంట్లో కుట్టావో ఆ యిల్లు నాకు చూపించు, చాలు!" అన్నాడు.

"ఒకవేళ నేను నీకా ఇల్లు చూపింతామనుకున్నా అది నావల్ల అయే పనికాదే. నన్ను ఒకచోటికి తీసుకుపోయి, అక్కడ నా కళ్ళకు గంతలు కట్టి తీసుకుపోయారు. మళ్ళా గంతలు కట్టి నన్నిక్కడికి తెచ్చి విడిచిపెట్టారు. అందుచేత నీకా యిల్లు

చూపించటం నావల్ల అయే పనికాదు," అన్నాడు ముసలాడు.

"ఒకవేళ అదే చోటికి తీసుకుపోయి కళ్ళకు గంతలు కట్టితే, నన్నాయింటికి తీసుకుపోగలవేమో చూడు. నీ రుణం ఉంచుకోనులే. ఇంద, ఇంకొక దీనారం తీసుకో!" అంటూ దొంగ బాబాముస్తఫా చేతిలో మరొక బంగారు నాణెం పెట్టాడు.

ముసలాడు తన చేతిలో ఉన్న రెండు దీనారాలకేసి చాలాసేపు చూశాడు. అవి ఆ ముసలాణ్ణి చాలా ఆకర్షించాయి. వాటిని జేబులో వేసుకుంటూ, "ప్రయత్నిస్తాను; కాని ఆ దారి నాకు జ్ఞాపకం ఉంటుందని మాట ఇవ్వలేను," అన్నాడు.

బాబా ముస్తఫా దొంగను వెంటబెట్టుకుని ఒక చోటికి వచ్చి, "ఇక్కడే నా కళ్లకు గంతలు కట్టారు. తరవాత నన్ను ఇటుగా తీసుకుపోయారు," అన్నాడు.

దొంగ ముసలాడి కళ్లకు తన చేతి రుమాలు గంత కట్టాడు. తన జ్ఞాపకాన్ని అనుసరించి బాబా ముస్తఫా తనవెంట ఉన్న దొంగను సరిగా కాసిం ఇంటికి చేర్చాడు. దొంగ ఇంటి వాకిలి తలుపుపైన సుద్దముక్కతో ఒక గుర్తు పెట్టి, బాబా ముస్తఫా కళ్లకు కట్టిన గంత విప్పాడు.

ఆ ఇల్లెవరిదో తెలుసునా అని దొంగ అడగగా ముసలాడు తానా పేటలో ఉండేవాణ్ణి కానని, తనకు తెలియదని చెప్పాడు. ముసలాడి నుంచి ఇంక తెలుసుకోవలిసినది లేదని గ్రహించి దొంగ ముసలాడివద్ద సెలవు తీసుకుని నేరుగా అడవిలోని తన అనుచరుల వద్దకు వెళ్లిపోయాడు.

దొంగా, బాబా ముస్తఫా వెళ్లిపోయిన కొద్దిసేపటికి మోర్జియానా ఏదో పనిమీద బయటికి వెళ్ళి, తిరిగివస్తూ వాకిలిమీద ఉన్న గుర్తు చూచింది.

"ఈ గుర్తు ఏమిటై ఉంటుంది. నా యజమానికి ఎవరో అపకారం తలపెట్టి

నట్టుందే! ఎటుపోయి ఎటువచ్చినా కీడెంచి మేలెంచటం మంచిది!" అనుకుని మోర్జియానా లోపలికి వెళ్లి ఒక సుద్దముక్క తెచ్చి తమ ఇంటికి అటూ ఇటూ ఉన్న వాకిళ్ళకుకూడా అలాటి గుర్తులే పెట్టింది. ఈ విషయం ఆమె ఆలీబాబాకు చెప్పలేదు.

ఈ లోపుగా దొంగ తనవారిని చేరుకుని తాను సాధించిన విజయాన్ని గురించి చెప్పాడు. అందరూ వాణ్ణి అభినందించారు. తరవాత దొంగల నాయకుడు తన అనుచరులతో ఇలా అన్నాడు: "సోదరులారా, మనం బాగు చేయరాదు. ఆయుధాలు తీసుకుని, మారువేషాలు వేసుకుని నగరంలోకి వెళ్ళాలి. అందరమూ కలిసి వెళితే అంతా అనుమానిస్తారు. అందుచేత ఇద్దరిద్దరుగా వెళ్ళి అందరమూ నగరంలోని పెద్ద చౌకులో కలుద్దాం. ఈ లోపుగా నేనూ, ఇల్లు చూసి వచ్చిన మన సోదరుడూ కలిసి గుర్తుపెట్టిన ఇంటికి వెళ్లి పరిస్థితి చూసివస్తాము. ఆ తరవాత అందరమూ కలిసి కర్తవ్యం నిర్ణయించవచ్చు."

దీనికి అందరూ సమ్మతించారు. దొంగలు ఇద్దరిద్దరుగా చీలి, ఒక జత వెళ్ళిన తరవాత మరొక జత చొప్పున, ఎవరికీ ఏ అనుమానమూ కలగకుండా, నగరాన్ని చేరుకున్నారు. దొంగల నాయకుడూ, ఇల్లు గుర్తు

పెట్టిన దొంగా అఖరుకు బయలుదేరి అలీ బాబా ఉంటున్న వీధికి వచ్చారు. మోర్జియానా గుర్తుపెట్టిన ఇళ్ళలో ఒక చివర వున్న ఇంటిని చూడగానే దొంగ, "ఇదే నేను గుర్తుపెట్టిన ఇల్లు!" అన్నాడు.

"దీనిపక్క ఇల్లుకూడా ఇలాగే గుర్తుపెట్టి ఉన్నదే!" అన్నాడు దొంగల నాయకుడు. ఆ రెండు ఇళ్ళలోనూ అసలు ఇల్లేదో తెలియక వారు తికమక పడుతూండగా వారికి ఇంకా చాలా ఇళ్ళు అదేవిధంగా గుర్తుపెట్టి ఉండటం తెలియవచ్చింది. ఇల్లు గుర్తుపెట్టిన దొంగ కంగారుపడిపోయాడు. తాను ఒక్క ఇంటికే గుర్తుపెట్టానని ప్రమాణంచేసి చెప్పాడు. మిగిలిన గుర్తులింకెవరో పెట్టిఉండాలన్నాడు.

దొంగల ప్రయత్నం విఫలమయింది. పెద్దచౌకులో మిగిలినవాళ్లను కలుసుకుని, ప్రస్తుతానికి చేసేదేమీ లేదని చెప్పి దొంగల నాయకుడు వారితోసహా అడవిలోకి వెళ్ళిపోయాడు. మిగిలినవారంతా ఎలా వచ్చారో అలాగే తిరిగి వెళ్ళారు. ఇల్లు కనుక్కోవటానికి వెళ్లి విఫలుడైన దొంగ మరణదండనను ఆహ్వానించాడు. అతనిని శిరచ్ఛేదం చేశారు. వెంటనే ఆ పని పూర్తిచేయటానికి మరొక సాహసి ముందుకు వచ్చాడు. తరవాత వాడు నగరంలోకి వెళ్ళి బాబా ముస్తఫాకు

బాగా లంచంపెట్టి అలీబాబా ఉంటున్న ఇల్లుగుర్తు తెలుసుకున్నాడు. అయితే వాడా ఇంటిమీద అందరికీ సులువుగా కనబడని చోట ఒక ఎఱ్ఱగుర్తు పెట్టి తనవారివద్దకు తిరిగి వెళ్ళాడు.

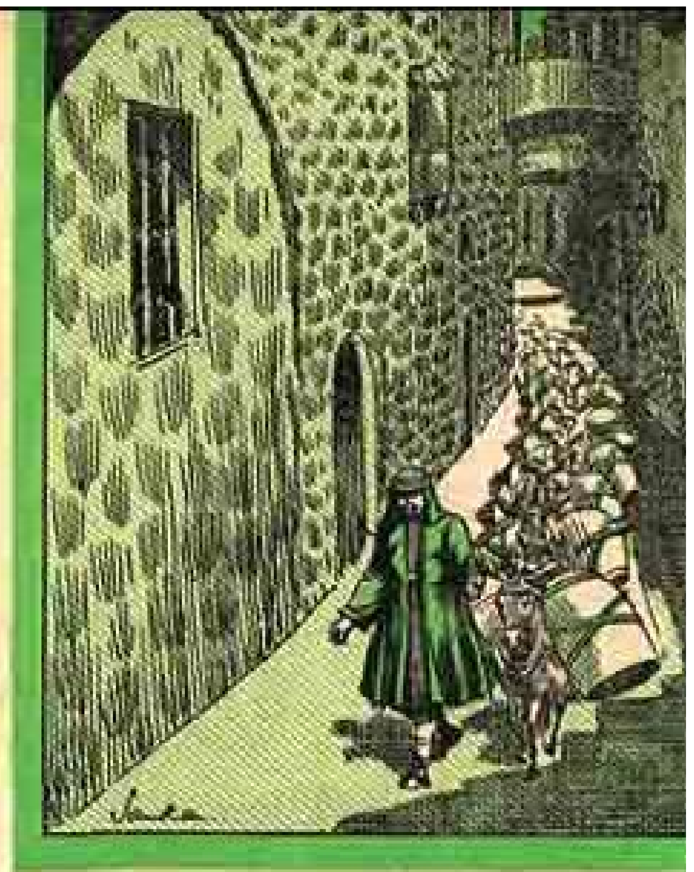
అయితే మోర్జియానా కళ్ళు చాలా చురుకైనవి. ఆమె ఈ ఎఱ్ఱగుర్తునుకూడా పసికట్టి, ఎందుకైనా మంచిదని అలాటి గుర్తులు మిగిలిన ఇళ్ళకుకూడా పెట్టేసింది.

దొంగలు ఈసారి తమ ఎత్తు పారుతుందని ఆశపడ్డారు. వెనకటిలాగే ఎవరికీ ఎటువంటి అనుమానమూ కలగకుండా నగరం ప్రవేశించారు. ఎఱ్ఱగుర్తు పెట్టిన దొంగను వెంట పెట్టుకుని దొంగల నాయకుడు అలీబాబా ఉంటున్న వీధికి వెళ్ళాడు. చాలా ఇళ్ళకు ఎఱ్ఱగుర్తులుండటం చూసేసరికి వారి ఆశ నిరాశ అయిపోయింది. చేసేదిలేక అందరూ మళ్ళీ అడవికి తిరిగి వెళ్ళారు. ప్రయత్నం విఫలం కావటంవల్ల రెండవ దొంగకుకూడా శిరచ్ఛేదం జరిగింది.

మెరికలవంటి అనుచరులు ఇద్దరు పోయేసరికి, ఇక ఈ పద్ధతివల్ల ప్రయోజనం లేదని దొంగల నాయకుడు గుర్తించాడు. ఈసారి తానే స్వయంగా బయలుదేరి బాబా ముస్తఫా వద్దకు వెళ్ళాడు. ఆదివరకులాగే బాబా ముస్తఫా సహాయపడ్డాడు. ఆ ముసలివాడి సహాయంతో దొంగల నాయకుడు అలీబాబా ఉంటున్న ఇంటిముందు నిలబడ్డాడు. కాని అతను ఆ ఇంటికి ఎలాటి గుర్తులూ పెట్టక, ఆ వీధివెంబడి అటూ ఇటూ చాలాసార్లు నడిచి ఇల్లు పూర్తిగా పరిచయం చేసుకుని అడవికి తిరిగి వెళ్ళిపోయాడు.

"సోదరులారా, ఈసారి నేను ఆ ఇంటిని బాగా మననం చేసుకు వచ్చాను. ఇక ఎటువంటి పొరబాటూ జరగదు. మనం పగ తీర్చుకోవచ్చు. అందుకుగాను నేనొక ఆలోచన చేశాను, వినండి. మీలో ఎవరికైనా అంతకంటె మంచి ఆలోచన తట్టితే

చెప్పండి, వింటాను!" అంటూ దొంగల నాయకుడు తాను చేసిన ఆలోచనను తన అనుచరులతో చెప్పేశాడు. వారు ఆ ఆలోచనను పూర్తిగా బలపరచటమేగాక అతణ్ణి ఎంతగానో అభినందించారు.

తరవాత దొంగలు చుట్టుపక్కల గల గ్రామాలకు వెళ్లి పందొమ్మిది కంచరగాడిదలనూ, ముప్ఫైఎనిమిది పెద్ద తోలుతిత్తులనూ కొన్నారు. ఆ తిత్తులలో ఒకదాని నిండా నూనె నింపారు. మిగిలిన ముప్ఫైఏడు తిత్తులలోనూ ముప్ఫైఏడుగురు దొంగలు ఆయుధాలతో సహా దూరి కూచున్నారు. దొంగల నాయకుడు ఆ తిత్తుల పైభాగాన నూనె పూశాడు.

తరవాత దొంగల నాయకుడు నూనె వ్యాపారి వేషం ధరించి, ముప్పై ఎనిమిది తిత్తులనూ పందొమ్మిది కంచరగాడిదల పైనా వేసి, వాటిని తోలుకుంటూ బయలుదేరి చీకటిపడే వేళకు నగరం చేరుకున్నాడు. అతను ఆ కంచరగాడిదలను తోలుకుంటూ అలీబాబా ఉండే వీధి చేరేసరికి చాలా పొద్దుపోయింది. అలీబాబా అప్పుడే భోజనం ముగించి వాకిలివద్ద చల్లగాలికి నిలబడ్డాడు.

దొంగల నాయకుడు అలీబాబాను సమీపించి, "అయ్యా, నేను నూనెవర్తకుణ్ణి. చాలా దూరంనుంచి వస్తున్నాను. రేపు సంతలో ఈ నూనె అమ్మేస్తాను. చాలా పొద్దు పోయింది. ఈ రాత్రికి ఎక్కడ బస చేయాలో తెలియదు. మీకేమీ శ్రమ లేని పక్షంలో నన్ను ఈపూట మీ ఇంట తల దాచుకోనివ్వండి. మీమేలు ఎన్నటికీ మరవను," అన్నాడు.

అలీబాబా ఈ దొంగల నాయకుణ్ణి అది వరకు అడవిలో చూసిఉన్నాడు, అతని గొంతు విని ఉన్నాడు కూడా; అయినా ఆయన ఆ మనిషిని గుర్తుపట్టలేకపోయాడు. "దానికేం భాగ్యం? దయచెయ్యండి!" అంటూ అలీబాబా వాకిలి తెరిచి దొంగల

నాయకుణ్ణీ, అతని కంచరగాడిదలనూ లోపలికి రానిచ్చాడు.

అబ్దుల్లా అనే బానిసవాడు వచ్చి కంచర గాడిదలమీద ఉన్న తిత్తులను దింపి, కంచరగాడిదలను పశువుల కొట్టంలోకి తీసుకుపోయి వాటికి దాణా వేశాడు. మోర్జియానా అతిథికోసం మళ్ళీ వంట చేసింది. దొంగల నాయకుడు భోజనం చేసినాక అలీ బాబా మోర్జియానాతో, "మన అతిథికి ఏ లోపం రాకుండా జాగ్రత్తగా చూసుకో! నేను రేపు తెల్లవారకముందే బయలుదేరి స్నానశాలకు వెళతాను. నా దుస్తుల్లా అవి తీసి అబ్దుల్లా చేతికి ఇయ్యి, నేను స్నానం చేసి తిరిగి వచ్చేసరికి నా భోజనానికి శోర్బా తయారుచేసి సిద్ధంగా ఉంచు," అని హెచ్చరించి వెళ్ళి పడుకున్నాడు.

ఈలోపుగా దొంగల నాయకుడు దొడ్డిలోకి వెళ్ళి ఒక్కొక్క తోలుతిత్తిమీద ఉన్న మూతా ఎత్తి, "నేను కిటికీలోనుంచి గులక రాళ్లు విసరగానే బయటికి రావాలి. మరవ వద్దు!" అని తిత్తిలో ఉండే దొంగలకు పేరుపేరునా చెప్పాడు.

అతను ఇంట్లోకి తిరిగిరాగానే మోర్జియానా అతను పడుకునే చోటు చూపి, తన యజమాని దుస్తులు తీసిపెట్టి, శోర్బా తయారు చెయ్యటానికిగాను పాయి రాజెయ్యమని అబ్దుల్లాతో చెప్పింది. పాయి రాజగానే ఆమె శోర్బా తయారుచేయ నారంభించింది. కాని మధ్యలో చమురు అయిపోయి దీపం కాస్తా ఆరిపోయింది.

"వంట పూర్తికాలేదు. మధ్యలో దీపం ఆరిపోయింది. ఇంటో ఒక్క చుక్కకూడా నూనె ఉన్నట్టు లేదు. ఏంచెయ్యాలో నాకు తోచకుండా ఉన్నది," అన్నది మోర్జియానా.

"ఆ వర్తకుడి తిత్తులనిండా నూనె ఉన్నది. కొంచెం పట్టుకురా. ఇంతలో కొంప మునిగిపోదులే!" అన్నాడు అబ్దుల్లా.

—(ఇంకా వుంది)

అలీబాబా

(గత సంచిక తరువాయి)

మోర్జియానా సంకోచించకుండా నూనె దుత్త తీసుకుని దొడ్లోకి వెళ్ళింది. ఆమె మొదట తిత్తిని సమీపించేసరికి లోపలి నుంచి దొంగ, "వేళ అయిందా?" అని చిన్నగొంతుతో అడిగాడు. మోర్జియానా మొదట నిర్ఘాంతపోయింది, కాని అంతలోనే గుండె నిబ్బరం తెచ్చుకుని, రహస్యంగా, "ఇంకా లేదు. కొంచెం ఆగు!" అన్నది. వరసగా ముప్పైఏడు తిత్తులూ ఆమెను ఇలాగే పలకరించాయి; ఆమె వాటికి ఈ సమాధానమే చెప్పింది. ఆఖరు తిత్తి మాత్రమే ఏమీ అనలేదు. ఆమె అందులో నుంచి నూనె పోసుకుని ఇంట్లోకి వచ్చేసింది.

తన యజమాని అలీబాబా ముప్పై ఎనిమిదిమంది దొంగలకు ఆశ్రయమిచ్చినట్టు మోర్జియానా తెలుసుకున్నది. నూనె వర్తకుడి నంటూ వచ్చినవాడు మిగిలిన వారికి నాయకుడై ఉండాలి. ఆమె దీపంలో చమురు పోసి, పెద్ద బాండా తీసుకుని మళ్ళీ నూనెతిత్తి వద్దకు వెళ్ళింది. బాండా నిండా నూనె నింపుకుని దాన్ని, పెద్ద మంటమీద మరగకాచింది. ఆ మరిగే నూనె తీసుకుపోయి ఒక్కొక్క తిత్తిలోనూ పోసింది. ఏతిత్తిలో దొంగ ఆ తిత్తిలో వేడినూనెకు మగ్గి, ఊపిరాడక చచ్చాడు. ఈవిధంగా ముప్పైఏడుగురు దొంగలనూ నిశ్శబ్దంగా హతమార్చి, సాహసురాలైన మోర్జియానా వంటఇంటికి తిరిగివచ్చి, నూనె కాచటం కోసం పెద్దది చేసిన మంటను తగ్గించి, కార్చా వండటానికి చాలినంతమాత్రమే ఉంచి, దీపం ఆర్పేసి, ఏం జరుగుతుందో చూడటానికి కిటికీ వద్ద నిలబడింది.

ఆమె దీపం ఆర్పేసిన కొద్ది సేపటికి దొంగల నాయకుడు, ఎక్కడా ఒక దీపంగాని అలికిడిగాని లేకపోవటం గమనించి,

ఆర్. సూర్యనారాయణ

పక్క పీదినుంచి లేచి కిటికీలోనుంచి గులక రాళ్ళు బయటికి రువ్వాడు. వాటిలో కొన్ని తోలుతిత్తులకు తగిలినప్పటికీ ఒక్క దొంగా బయటికి రాలేదు. దొంగలనాయకుడు ఆందోళన చెంది, అడుగులో అడుగు వేసుకుంటూ బయటికి వెళ్ళి, మొదటితిత్తి మూత తెరిచి, "సిద్ధంగా వున్నావా?" అని అడిగాడు. తిత్తిలోనుంచి గుప్పున నూనె వాసన కొట్టింది తప్ప ఏ జవాబూ రాలేదు. తన అనుచరులందరూ హతమైనారని, అలీబాబాను చంపేందుకు, తాను వేసిన ఎత్తు కాస్తా బయటపడిపోయిందనీ తెల్సుకుని దొంగలనాయకుడు ప్రహరీగోడ దూకి పారిపోయాడు. ఇదంతా చూస్తూవుండిన మోర్జియానా, గదికివెళ్లి పడుకుని, తన యజమానిని గొప్ప ప్రమాదంనుంచి కాపాడానన్న ఆనందంతో సుఖంగా నిద్రపోయింది.

అలీబాబాకు ఈ జరిగిన సంగతులేవీ తెలియవు. ఆయన తెల్లవారకముందే లేచి, తన బానిసను వెంటబెట్టుకుని స్నానశాలకు వెళ్లిపోయాడు. ఆయన తిరిగివచ్చి కంచర గాడిదలు ఇంకా తన దొడ్డిలోనే వుండటం చూసి మోర్జియానాతో "ఆ నూనెవర్తకుడింకా వెళ్లిపోలేదా?" అన్నాడు.

"యజమానీ, మీరు పూర్తిగా పెరటి దోవనే వున్నారు. నావెంట రండి, అసలు

చూడవలసింది నేను చూపిస్తాను," అంటూ మోర్జియానా ఆయనను తోలుతిత్తులున్న చోటికి తీసుకుపోయి మొదటి తిత్తిలోకి చూడమన్నది. అలీబాబా ఆ తోలుతిత్తిలో మనిషి వుండటం చూసి గతుక్కుమన్నాడు.

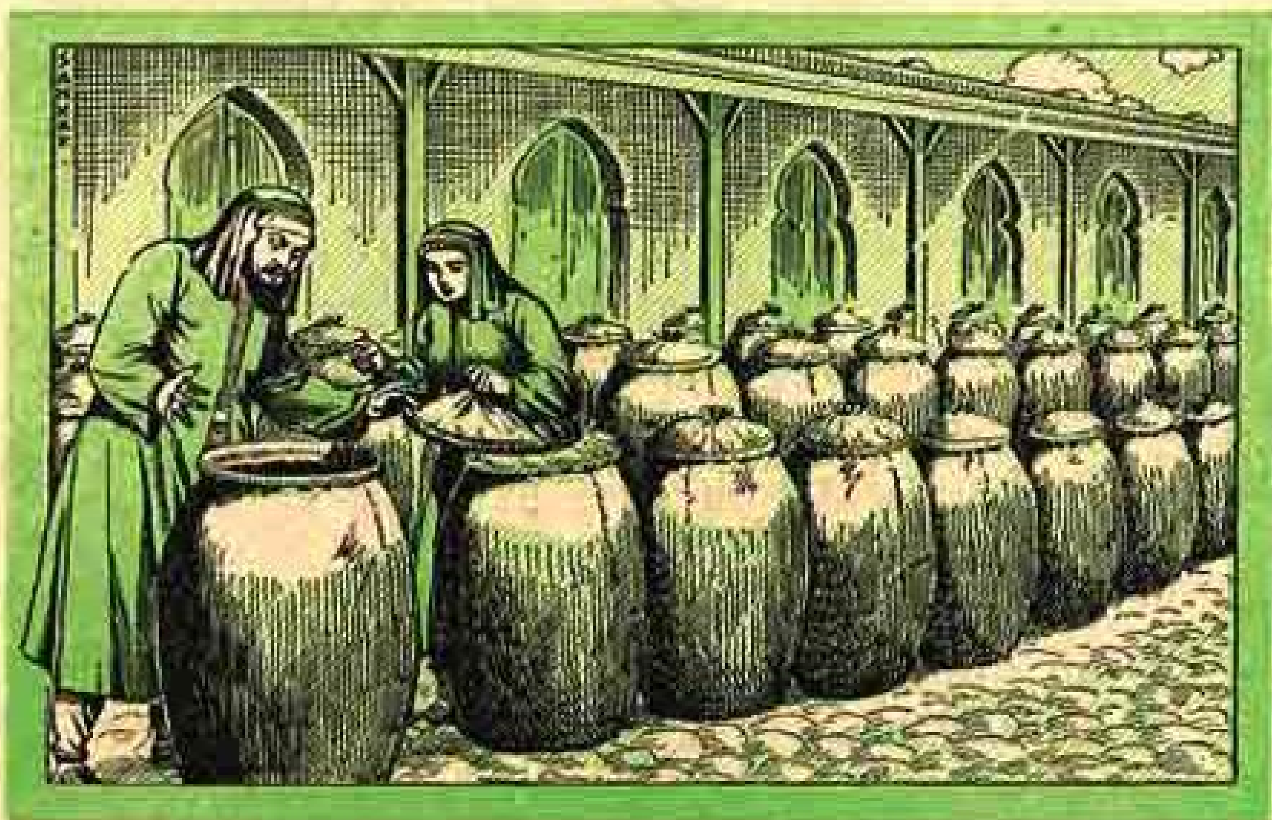
"భయపడకండి! ఆ మనిషి ఎవరికీ ఏ హానీ చెయ్యలేడు. వాడు చచ్చాడు," అన్నది మోర్జియానా.

"ఇదంతా ఏమిటి, మోర్జియానా?" అన్నాడు అలీబాబా విచారంగా.

"మీరు గట్టిగా మాట్లాడకండి. ఇది పరమ రహస్యం. ఇరుగుపొరుగువాళ్లకు తెలియగూడదు. ఈ తిత్తులన్నీ వరసగా చూడండి," అన్నది మోర్జియానా. అన్ని తిత్తులలా చూశాక అలీబాబా ఆశ్చర్యానికి అంతు లేకుండాపోయింది.

"ఆ నూనెవర్తకు డేమయాడు?" అన్నాడు అలీబాబా.

"నేనెంత వర్తకుణ్ణో వాడూ అంతే వర్తకుడు. మీరు ముందు శోర్బా తీసుకోండి. నేను జరిగినదంతా చెబుతాను," అన్నది మోర్జియానా. తరవాత ఆమె తాను తల వాకిలి తలుపుమీద తెల్లగుర్తు చూడటం లగాయతు దొంగల నాయకుడు పారిపోవటం దాకా జరిగిన విషయాలన్నీ వివరంగా తన యజమానికి చెప్పింది.

అంతా విని అలీబాబా, "మోర్జియానా, నువు అడ్డుపడకపోతే ఈ దొంగలు నన్ను నిజంగా నాశనం చేసి ఉందురు. ప్రాణదానం చేసిన నీ ఋణం కొంత తీర్చుకునే టందుకు నిన్ను బానిసత్వంనుంచి విముక్తి చేస్తున్నాను. మిగిలిన ఋణం తీర్చుకునే ఏర్పాట్లు తరవాత చూస్తాను!" అన్నాడు.

అలీబాబా తోట చాలా నిడివి అయినది. దాని చివర చాలా ఎత్తయిన పెద్ద చెట్లున్నాయి. ఈ చెట్ల మధ్యగా అలీబాబా, అబ్దుల్లా కలిసి ఒక పొడుగైన కందకం తవ్వి, అందులో దొంగలతో సహా తోలుతిత్తు లన్నిటినీ పూడ్చేశారు. తరవాత అలీబాబా కంచరగాడిదలను ఒక్కొక్కటిగా సంతకు పంపించి అమ్మించేశాడు.

అలీబాబా ఇంటినుంచి పారిపోయిన దొంగల నాయకుడు గుండెలు మండిపోతూ అడవిలోకి తిరిగి వెళ్ళాడు. తన అనుచరు లంతా పోయిన కారణంచేత దొంగల గుహ బావురుమంటున్నది. అక్కడ కొద్దిసేపు ఉండేసరికల్లా భయంవేసి అతను నగరానికి తిరిగి వచ్చాడు. తిరిగివస్తూ అలీబాబాను హతమార్చి తన అనుచరుల తరఫున పగ తీర్చుకుంటానని ప్రతిజ్ఞ తీసుకున్నాడు.

ఇందుకుగాను దొంగల నాయకుడు బట్టల వ్యాపారి వేషం ధరించి కొజియా హుసేన్ అని పేరు పెట్టుకున్నాడు. అతను నగరంలో ఒక ఇల్లు అద్దెకు తీసుకుని, ఎవరూ చూడకుండా తమ గుహనుంచి పట్టుతానులు తెచ్చి అందులో పేర్చాడు. అలీబాబా పెద్ద కొడుకు ప్రస్తుతం చూస్తున్న కాసిం దుకాణాని కెదురుగా దొంగలనాయకు డొక గిడ్డంగి అద్దెకు తీసుకున్నాడు.

కొత్తగా వచ్చిన వర్తకుడు పాత వర్తకులను మర్యాదగా చూడటం ఆచారం. ఈ ఆచారాన్ని దొంగల నాయకుడు పాటించాడు. అతను ముందుగానే అలీబాబా కొడుకుతో స్నేహం కలిపాడు. రెండుమూడు రోజుల

అనంతరం అతను తన ఎదురుగా వున్న దుకాణంలో అలీబాబాను చూసి వెంటనే గుర్తు పట్టాడు. అలీబాబా తన తండ్రి అని కొత్తస్నేహితుడు చెప్పినమీదట దొంగల నాయకుడు ఆ స్నేహితుడితో మరింత స్నేహంగా ఉంటూ, ప్రేమగా సంభాషించటమూ, చిన్నచిన్న బహుమానాలివ్వటమూ, చీటికీ మాటికీ భోజనానికి పిలవటమూ మొదలైన పనులు చేయసాగాడు.

ఇదంతా చూసి అలీబాబా కొడుకు తన తండ్రితో, "ఈ కొజియా హుసేన్ నాకు అనేక రకాల మర్యాదలు చూపుతున్నాడు. మనం అతన్ని మన ఇంటికి ఆహ్వానిస్తే బాగుంటుంది," అన్నాడు.

"నాయనా, రేపు శుక్రవారం, దుకాణాలు మూసే రోజు. అందుచేత అతన్ని వెంట బెట్టుకురా. భోజనం తయారుచేయమని నేను మోర్జియానాతో చెబుతాను," అన్నాడు అలీబాబా సంతోషంగా.

అలీబాబా కొడుకు ఆ ప్రకారమే కొజియా హుసేన్‌ను వెంటబెట్టుకుని అలీబాబా ఇంటి దాకా తీసుకువచ్చి, "ఇదే మా నాన్న వుండే ఇల్లు. మన స్నేహం మాట విని ఆయన నిన్ను తప్పక భోజనానికి తీసుకురమ్మన్నాడు," అన్నాడు.

దొంగల నాయకుడికి కావలిసింది ఏదో మిషమీద అలీబాబా ఇంట్లో ప్రవేశించి అలీబాబాను చంపటమే. అయినప్పటికీ అతను వెనక్కు తీసి, రానంటే రానని భీష్మించాడు. కాని ఇంతలోనే నౌకరు వచ్చి తలుపు తీశాడు. అలీబాబా కొడుకు అతన్ని బలవంతంగా లోపలికి తీసుకుపోయాడు.

అలీబాబా కొజియా హుసేన్ తన కొడుకు పట్ల చూపిన స్నేహభావాన్ని కొనియాడాడు. "మావాడు ఇంకా చిన్నవాడు. వాడికి ప్రపంచజ్ఞానం తక్కువ. మీవంటివాళ్ల నుంచి నేర్చుకోవలిసింది చాలా వుంది," అన్నాడాయన దొంగలనాయకుడితో.

"మీవాడికి ప్రపంచజ్ఞానం తక్కువ కావచ్చుగాని బుద్ధిబలంలో వయసు మళ్లిన వారికి ఏమీ తీసిపోడులెండి!" అన్నాడు కొజియా హుసేన్.

వారా విధంగా కాస్సేపు మాట్లాడుకున్నాక కొజియా హుసేన్ లేచి, వెళ్లివస్తానన్నాడు. అలీబాబా అడ్డగా, "అదేమిటి? మీరి పూట నాతో కూచుని భోజనం చెయ్యాలి. మీరు మాకు అతిథులు. మాది పేదభోజనమే అయినా అది మీక్కూడా పెట్టకుండా పోనివ్వము," అన్నాడు.

"నేను ఉప్పువేసిన పదార్థాలు ముట్టను. అందుచేత నన్ను నిర్బంధించక వెళ్లనివ్వండి!" అన్నాడు కొజియా హుసేన్.

"నాకుకూడా ఉప్పు సయించదు. మీకు కావలసినట్టుగానే భోజనం పెట్టిస్తాను. ఉండండి!" అంటూ అలీబాబా వెళ్లి మోర్జియానాతో, "మోర్జియానా, మన కొక అతిథి వచ్చాడు. అతను ఉప్పు తినడు. అందుచేత అతనికోసం వెంటనే చప్పిడిభోజనం తయారుచెయ్యి!" అన్నాడు.

మోర్జియానా ముఖం చిట్లించి, "ఎవరి వింతమనిషి? ఈ చప్పిడివంట పూర్తి అయేలోగా మీ భోజనం చప్పగా చల్లారిపోతుంది," అన్నది. అందుకు అలీబాబా నవ్వుతూ, "కోప్పడకు, మోర్జియానా, అతను

మనకు కావలిసిన వాడు. నేను చెప్పినట్టు చెయ్యి," అన్నాడు

మోర్జియానా చప్పుడువంట తయారు చేసి వడ్డించే సమయంలో అబ్దుల్లా వెంట తానుకూడా వడ్డనకు వచ్చింది. కొజియా హుసేన్‌ను చూడగానే ఆమె దొంగలనాయకుణ్ణి పోల్చేసింది. అంతేకాదు, అతని అంగరఖా అడుగునవున్న బాకు ఏడికూడా ఆమెకంట పడింది.

వడ్డన పూర్తికాగానే ఆమె నృత్యంచేసే దుస్తులు ధరించి, తన బొడ్డులోకూడా ఒక బాకు పెట్టుకుని, కంజరి ఒకటి తీసుకు రమ్మని అబ్దుల్లాకు చెప్పింది. వారు వచ్చేసరికి అలీబాబా, ఆయన కొడుకూ దొంగల నాయకుడూ ఇంకా భోజనం ముగించలేదు.

"రా, మోర్జియానా! నీ నృత్యం అతిథికి చూపించు!" అన్నాడు అలీబాబా.

ఆమె చాలాసేపు బాకు పట్టుకుని నృత్యం చేసింది. నృత్యం చేసేటప్పుడు చాలాసార్లు తనను తాను పొడుచుకునేలాగా అభినయించింది. నృత్యం పూర్తి అయాక అబ్దుల్లాను వెంట పెట్టుకుని బహుమానం కోసం వచ్చింది. అలీబాబా కంజరీలో ఒక దీనారం వేశాడు. అలీబాబా కొడుకు మరొక దీనారం వేశాడు. అబ్దుల్లా కంజరీపట్టుకుని దొంగలనాయకుడి దగ్గిరికి వచ్చాడు. దొంగల

నాయకుడు డబ్బుసంచీకోసం జేబులో చెయ్యిపెట్టాడు. సరిగా ఆసమయంలో మోర్జియానా దొంగలనాయకుణ్ణి బాకుతో గుండెలో పొడిచేసింది.

ఆలీబాబా నివాలున లేచి ఆక్రోశిస్తూ, "ఎంతపని చేశావు మోర్జియానా!" అన్నాడు.

"మీరు తొందరపడకండి. వీడు బట్టల వర్తకుడే కాదు, నూనెవర్తకుడుకూడా వీడే, దొంగలనాయకుడూ వీడే! వీడి బొడ్డులో బాకు చూడండి! మిమ్మల్ని కడతేర్చటానికే తెచ్చాడు. వీడు మీ ఉప్పు తిననని ఎప్పుడన్నాడో అప్పుడే నాకు అనుమానం తగిలింది. అందుకే నర్తన నెపంమీద వచ్చి వీణ్ణి చూసి, వెంటనే గుర్తించాను! ఇవాళ మీరు లేచినవేళ మంచిది!" అన్నది మోర్జియానా.

"మోర్జియానా, నీ ఋణం నిజంగా తీరదు. నీకు ఆదివరకే స్వేచ్ఛ ఇచ్చాను. ఇప్పుడు నిన్ను నా కోడలిని చేసుకుంటాను!" అన్నాడు ఆలీబాబా.

ఆలీబాబా కొడుకు మోర్జియానాను పెళ్లాడటానికి సంతోషంగా ఒప్పుకున్నాడు.

మిగిలిన దొంగలను పాతిపెట్టి దొంగల నాయకుణ్ణికూడా రహస్యంగా పాతేశారు. ఇప్పుడు అడవిలో వున్న గుహ రహస్యం తెలిసినవాడు ఆలీబాబా ఒక్కడే. కాని మరి ఇద్దరు దొంగలు బతికిఉన్నారన్న అనుమానంతో ఒక ఏడాదిపాటు ఆలీబాబా ఆ గుహ ప్రాంతాలకు పోలేదు.

ఒక ఏడాదిపాటు తనకెవరూ హానిచేయ యత్నించకపోవటం చూసి ఆయన ఒకనాడు గుహకు వెళ్ళాడు. అక్కడ ఏడాదిగా ఎవరూ అడుగు పెట్టిన జాడలేదు.

కాలక్రమాన ఆలీబాబా ఈ గుహ రహస్యాన్ని తన కొడుక్కు చెప్పాడు. తరవాత చాలా తరాలవారు ఆ గుహ తాలూకు రహస్యం తమ తండ్రులవద్దనుండి తెలుసుకుని ఆ గుహనుంచి తెచ్చిన సంపదతో సుఖంగా బతికారు. —(ఐపోయింది)

